

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az ózonszagú feszültség**

1. Az ózonszagú feszültség

Homály Bálint

A pihenőidő leteltével a szektor fémes csöndjét felváltotta a láncok nehéz klattyogása. Alinda lába ritmikusan feszült a hideg pedáloknak, miközben tekintete a nagymama remegő vállát figyelte. Az előregeedett hálózat vékony rézhuzalai éles, sziszegő hangot adtak ki; a túlhajtott dinamó feszültségmérője a vörös zóna szélén táncolt. A kényszerű hajsza nem csupán az izmokat őrölte fel, hanem a falakba rejtett vezetékeket is túlhevítette.

János-g534 a szomszédos pult mögött állt, ujjai fehéredtek a fogantyún. Szeme sarkából Alindát leste, de nem mert megszólalni. A levegőben megpörkölt szigetelés és ózon sűrű szaga terjengett, a túlterhelt csomópontok apró pattogással jelezték a kapacitás határát. – Lassíts egy kicsit – suttogta a nagymama rekedten, elfojtott félelemmel. – Kigyullad a doboz.

– Nem lehet – felelte Alinda szaggatottan, nehéz légzéssel. – Ha leesik a feszültség, visszajön az Őrszem.

A falon futó rézkábel burkolata finoman megolvadt, egy csepp sötét szurok szivárgott a betonra. A túlterhelt hálózat vibrációja átterjedt a padsor fémszerkezetére, mintha maga a csarnok morogna a lábuk alatt. Valahol a homályban egy elfeledett, aranyfényű fémalátét rezgett a burkolaton, az egyetlen szabálytalan tárgy ebben a számozott világban. János észlelte a halvány szikrákat a kapcsolótáblánál, de a rettegés gúzsba kötötte a mozdulatait; tudták, ha a kör megszakad, az egész szektor sötétségbe borul.